

MA DONNA – MINUN NAISENI

Aila Wallin

SiSu järjesti huhti-toukokuussa naisten voimavarakurssin, jonka ohjaajana toimin. Ohjattava ryhmä ei ollut suuren suuri, mutta keskustelu sitäkin intensiivisempää. Tutustuimme omaan Moninaiseemme, Vaillinaiseemme, Itsenaiseemme, Aika naiseemme, Unelmien naiseemme ja Kaikkinaiseemme – siis Kokonaiseen. Myös siirtonaisen näkökulma nousi luonnollisesti esiin. Pääteemamme oli etsiä uskallusta uudistua avaimia ja näkökulmia rohkeaan elämään, joka ainakin edesmenneen ajattelijan ja opettajan Martti Lindqvistin mukaan on osallistumista omaan elämäänsä, siihen kipuun ja toivoon, jota se tarjoaa. Tarttumista tähän hetkeen, myönteistä vastausta huomisolle.

Jokaisen ihmisen elämän räsymatossa on monenvärisiä raitoja. Jonkun värit ovat kirjavat, toisen tasaisemmat. Jonkun värit ovat kirkkaat, toisen tummemmat. Tietyt taitekohdat, olivatpa ne sitten ikään liittyviä herkkyyksiausia tai erilaisia kipupisteitä, tuovat vahvoja värejä elämään. Valoja ja varjoja. Niiden seurauksena merkitykset ja näkökulmat usein muuttuvat, mutta tarjoavat myös mahdollisuuden suuntautua uudelleen, oppia uutta.

Naisen elämä on usein toisten tarpeiden ensisijaista huomioimista. Siinä on imua, jossa ohitamme ja unohdamme oman itsemme, erillisyytemme. Sitä voidaan usein kutsua 'uhrautuvaksi äidinrakkaudeksi' ja vaikkapa 'puolison rinnalla ja tukena seisomiseksi'. Nämä roolit ovat tärkeitä; nainen on pantu paljon vartijaksi. Kuitenkin, vain rakastamalla itseään voi aidosti osoittaa rakkautta toiselle. Tärkeämpää kuin tulla kuulluksi tai pystyä luottamaan, on luottaa itseensä ja kuunnella itseään. Terve itsekkyyks rakentuu itsensä ainutkertaiseksi ja arvokkaaksi kokemiselle. Vapaa minä ei tarkoita, että voi tehdä mitä tahansa, vaan että tekee asioita sopuoinnussa ja tasapainossa itsensä ja yhteisönsä kanssa.

Tienhaarassa voi usein kuulla kutsun johonkin uuteen. Unelmat ovat tarinoita tulevaisuudesta, ne kutsuvat puoleensa. On asioita, joihin ei voi vaikuttaa, mutta paljon enemmän on asioita joihin voi – ja joihin vaikuttaa joka tapauksessa. Kun kiinnittää huomionsa myönteiseen ja hyväksyy tarvitsevansa toisia, ratkaisun avaimet ovat jo kädessä. Vaikka kuvitelma täydellisestä elämähallinnasta onkin huijausta, mahdottomastakin voi tulla mahdollista. Tärkeintä on

uskollisuus ja rehellisyys itselleen. Olla mukana kirjoittamassa oman elämänsä käsikirjoitusta, suunnannäyttäjänä.

Meissä jokaisessa on potentiaalia, yleensä enemmän kuin uskommekaan. Menestyksellinen ja tasapainoinen selviytyminen pohjautuu ei vain näihin voimavaroihin ja lahjoihin sekä niistä tietoiseksi tulemiseen, vaan myös toimivaan ja selkeään vuorovaikutukseen ja ennenkaikkea viisaisiin valintoihin kaikilla elämän alueilla ja ulottuvuuksilla. Lähtiessään kulkemaan oman potentiaalinsa suuntaan, ihminen tarvitsee mukaansa kartan, joka sisältää sekä suuntimen että reittistrategian; ankkurin, jolla kiinnittyy turvallisesti omiin arvoihinsa ja juuriinsa ja joihin rakentaa itseluottamuksensa; patterin, joka on ladattu kyvyillä ja energialla sekä kiikarit, joilla elämäkokemukseen perustuen saa oikean perspektiivin matkalleen.

Eräs keino on tutkia, miten itse suhtautuu niihin haasteisiin joita etenkin uusi ympäristö tuo tullessaan. Tarkkaavainen havainnointi ja kyky reflektioon on vahvuus, jossa riskinä on sivustakatsjojan rooliin joutuminen. Helppo sopeutuminen rakentuu uteliaisuuteen ja valmiuksiin muuttua uusissa olosuhteissa ja uusien odotusten mukaisesti. Jotta muutos olisi aitoa ja tasapainoista, tavoitteet kannattaa selkiyttää. Suojautuvuus merkitsee usein tuttuihin käytäntöihin perustuvan sosiaalisen turvaverkon rakentamista ja hidasta etenimistä uusissa oloissa. Vaarana on, että varovaisuus muodostuu ylittämättömäksi kynnykseksi. Aktiivinen ja ennakoiva orientaatio ilmenee rohkeutena, voimakkuutena, seikkailunhaluna ja innostuneisuutena. Epärealistilta ratkaisuilta välttyäkseen, riittävä reflektio on tarpeen.

Muutos ja uusi kutsu aiheuttaa aina ensin kaaoksen. Se sisältää paljon mahdollisuuksia ja vapauksia, mutta myös pelkoja. Se on useimmiten suostumista johonkin ja luopumista jostakin, mutta ennenkaikkea – tarttumista johonkin. Kun omat tavoitteet ja mahdollisuudet selkiytyvät ja ottaa seuraavan askeleen, voi jo nähdä kruunun kimalluksen. Kruunu, menestys ja onnellisuus, on sitä että voi kokea olevansa ei vain onnistunut, vaan nimenomaan tärkeä, tekevänsä oikeita ja itselle tärkeitä asioita, elää kokonaista elämää. Elämässä ei ole kenraaliharjoitusta, eikä myöskään palautusoikeutta. Siksi meitä kutsutaan elämään sitä täydesti, rohkeasti, pystypäin, suostumaan jatkuvaan kasvuun. Keskeneräisyys on suurinta täydellisyyttä.

